

Carsten Bo Jensens tale ved Steffen Qwists bisættelse

Taler

Carsten Bo Jensen
Forfatter, musiker, sangskriver
og producer

Dato

11. september 2024

Sted

Helsingør

Når solen skinner og man slår et slag ned omkring Snekkersten Havn i sommerhalvåret, finder man ham dér.

Steffen er typisk i gang med en roman af Dostojevskij eller en biografi om Grundtvig, og hans gamle, sølvgrå Mercedes, der altid er lidt i stykker, står umuligt parkeret oppe på Strandvejen, halvt inde på cykelstien.

Steffen er enormt belæst, men det er kun de færreste, der ved det.

Jeg har ofte drillet ham med, at det er puddelrock-hårets skyld, og at han skal se at få det trimmet, men Steffen ser bare ulykkeligt på mig og proklamerer, at det er ”naturkrøl” og at han kommer til at ligne Erling Bundgaard, hvis det bliver klippet.

For at bevise udsagnet, viste han mig for nogle år siden et foto fra barndommen.

Der synes jeg nu ikke, han lignede Erling Bundgaard. Snarere Sonja fra Saxogade...

Nå; men der sidder han så – én af de sidste store guitarhelte i Danmark – på havnen i Snekkersten og drikker kaffe med masser af mælk og sukker, og ryger røde Prince og ser på mennesker og tjekker tøser ud.

Steffen er altid solbrændt i sæsonen, og intet kan holde ham væk fra frisk luft og tvivlsomt selskab.

Han løfter blikket fra Brødrene Karamaszow, da jeg kommer stavrende:

”Næ, kommer du dér?” udbryder han med munter Morten Korch-dialekt, og får sit pudsig Qwist-glimt i øjet. ”Ska’ du ha’ kaf?”

Steffen siger aldrig k a f f e, men udtaler et kort, sydfynsk ”kaf”.

Så sidder vi dér i solen og løser alle verdens og musikbranchens og vore egne problemer.

I det sidste årtusind drak Steffen og jeg for meget sprut. Det har vi ikke gjort i årtier, men forskrækkelsen fra dengang har givet os et særligt skæbnefællesskab, og vi taler frit og flabet om alt. Vi mødes 3-4 gange om ugen – har indspillet 8 albums sammen og optrådt ved mere end 300 live-koncerter. Vi er soulmates – musikalsk og i det hele taget – og snakker ustruktureret om vind og vejr og kærlighed og kvinder og musik og litteratur og TV og sex og film og politik og flinke fyre og store idioter og om mad – og alt afhængig af, hvor de mad-samtaler fører hen, ved man altid præcist, i hvilket humør Steffen er.

Hvis han opfordrer til restaurantbesøg og helstegt rødspætte, er det en god dag med masser af spændende musikalsk og lyrisk arbejde og søde mennesker i PUK og ude på landets musikscener – der spiller godt og svinger godt. Men hvis Steffen annoncerer, at han ”Skal hjem og skifte hofteholder og lave dobbeltpanerede svinekoteletter med opbagt sovs og tjekke numre ud til et ballejob, så ved man, at han har haft en dårlig dag i umusikalsk selskab.

Steffen er allergisk overfor floskler og krukkeri og snobberi og hyklery og forstillelse, og kommer altid til at sige højt, hvad han tænker. Det kan virke barskt, men der er noget befriende ved det.

Han stiller store musikalske og menneskelige krav til andre – men endnu større krav til sig selv. Steffen Qwist er den lille dreng i Kejsserens nye klæder, og han bemærker højlydt, når folk ikke har tøj på.

Som på et akustisk job i Aalborg for mange år siden, hvor Steffen efter det første nummer råbte tværs over scenen, ind i sangmikrofonerne og ud til 1500 mennesker:

”Måske du lige skulle stramme op på den dér aftenskole-guitar, Jensen. Det lyder af helvede til!”

Få timer før Steffens død, sad vi på Hillerød Sygehus og drak kaffe og planlagde hans bisættelse. Steffen var fuldstændig afklaret.

Han sad op i sengen med sit berømte galgenhumoristiske glimt i øjet og en knastør replik på læben, som han ubarmhjertigt slyngede i hovedet på mig:

“Jamen – tror du overhovedet, at der KOMMER nogen til min begravelse?”, hvislede han, og iagttog mig vagtsomt, spejdende efter tegn på højtidelighed eller klynk.

“Jeg tror, du laver udsolgt”, svarede jeg.

Han kom fra beskedne kår i Værløse og voksede op i et efter eget udsagn “helt almindeligt, umusikalsk hjem” med en fremtidsambition om at få arbejde i en bank...

Bank blev det ikke til, men efter gymnasiet blev Steffen uddannet kontorassistent ved kommunen, inden hans enorme guitartalent uimodståeligt brød igennem midt i firserne.

Derefter er historien alment kendt og legendarisk:

Steffen blev et geni på sit instrument. Det er et stort ord, som jeg kun sjældent bruger, så vi tager den lige igen: Steffen Qwist var et geni på en guitar!

I en utrolig karriere, der professionelt strakte sig over 40 år, medvirkede han på mere end 100 albums med alle de største danske pop- og rocknavne, og han forgyldte utallige musikeres sange, og gjorde ofte deres numre bedre, end de egentlig var.

Steffen havde et touch og en dynamik, som ingen andre. Han kunne få en guitar

til at eksplodere. Det var et gude-talent og han øsede gavmildt af det.

Om det var på en Åh Abe-plade, ved en Andreas Odbjerg- eller Medina-koncert, en demo med en skoleelev eller ved en mandags-jam for fritidsmusikere i Helsingør...

Steffen elskede det – og alle de mennesker han mødte, elskede Steffen.

Samtidigt var han et ekstremt privat og beskedent menneske, som var umulig at give komplimenter. Roste man Steffen for en guitarrolle, var svaret typisk: “Det er fordi, jeg har øvet mig.”

Og det er faktisk rigtigt.

Steffen brugte 3-4 timer hver dag på sin Gibson Les Paul Heritage. Han var dybt seriøs og ydmyg over for sit fag, og spillede alt – rock, pop, heavy, folk og jazz med lige stor indlevelse og omhu.

I den brede offentlighed blev Steffen mest kendt for sin medvirken i Danser med Drengene, hvor han var et bærende medlem i over 30 år, og med hvem han indspillede og udsendte 14 albums.

Hans forhold til kapelmester Kjellerup kunne til tider være kompliceret, men ingen af os, der var helt tæt på, betvivlede, at Klaus spillede en stor og vigtig rolle i Steffens liv, og at Steffen fuldt ud vedkendte sig både orkestret og sin egen rolle i det.

Eller som han sagde sidste år: “Jeg har lært at leve med, at jeg er ham dér guitaristen fra Danser med Drengene”.

Hvad de færreste ved er, at Steffen på sin egen stilfærdige måde også var et politisk menneske med stærke holdninger. Han var et komplet passivt medlem af Socialdemokratiet, og ved sin død var han i færd med at læse Kaare R. Skous bog “Blå vinter – Det borgerlige Danmarks kollaps” i sit vindfang på Belvederevej.

”Jeg har altid forsøgt at undgå besøg, men jeg kan godt lide selv at besøge folk,” sagde Steffen ofte. Og i vores allersidste SMS-udveksling få timer før sin død, gentog han dette mantra, da jeg spurgte, om der var nogen, han gerne ville se på hospitalet.

Det sidste Steffen skrev til mig den sidste aften var: ”Som du ved, har jeg hele livet forsøgt at undgå besøg, så ingen besøg nu. Bed folk om at sende en SMS”.

Få timer senere døde vores ven af et nådigt hjertestop.

Han snød smerterne – han snød kemoen og han snød hospice.

Steffen vil først og fremmest blive husket som en stor musiker, men for de nærmeste vil han også altid være hos os med sin ærlighed, sin sorte humor, sin direkte facon, sin kombinerede frækhed og blufærdighed – og sit venlige, generøse væsen.

Han var afholdt af alle, og når vi bliver fortvivlede, fordi hans død kom så chokerende pludseligt og alt for tidligt, bør vi samtidig huske, at Steffen levede et fantastisk liv, som kun bliver de færreste mennesker forundt.

Han havde en spændende tilværelse med stor kunst, store oplevelser, store venskaber og stor kærlighed. Steffen gav sit publikum stærke minder og store musikalske oplevelser.

Det er et flot eftermæle.

Og så længe jeg lever, vil jeg regelmæssigt slå et slag ned omkring Snekkersten Havn, når solen skinner, og hvis der er ledigt, vil jeg sætte mig ved Steffens stambord yderst til venstre i molesiden og bestille en kop kaffe og måske afspille et Keith Richards-riff, og udveksle lavmeldte ord og tanker om livet og døden og håbet og drømmene og musikken og kærligheden, der overvinder næsten alt.

Om et øjeblik vil jeg bede forsamlingen om at rejse sig og afholde – ikke et

minuts stilhed – men et minuts øresønderrivende larm til ære for vores fantastiske ven – den vidunderlige musiker og det vidunderlige menneske, Steffen Qwist – og umiddelbart derefter vil Steffen kvittere med en vanvittig smuk guitarsolo fra det hinsides, og jeg skal hilse og sige, at den er spillet så eminent og lyder så godt, fordi han har øvet sig!

Lad os larme...

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Begravelsestale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/carsten-bo-jensens-tale-ved-steffen-qwists-bisaettelse>